

РЕШЕНИЕ

№ 3386

гр. София, 29.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 04.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилиана Николова

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Стоил Томов, като разгледа дело номер **14115** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.1, ал.2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба на Н. Л. И., подадена чрез адв.Б. М., с която срещу Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ /ИА ГИТ/ е предявен иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за присъждане на сумата в размер на 300 лева, представляваща обезщетение на ищеца за причинените му имуществени вреди, изразяващи се в заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство по НАХД № 18551/2018г. по описа на Софийски районен съд във връзка с оспорването на Наказателно постановление № 23-002830/15.10.2018г., издадено от директора на ДИТ-СО, отменено като незаконосъобразно с влязло в сила на 15.03.2019г. Решение № 45455/20.02.2019г. Претендира се и присъждането на законната лихва за забава от датата на влизане в сила на решението – 15.03.2019г., до окончателното ѝ изплащане. Претендират се и разноските по настоящото производство. С молба, постъпила по делото на 28.02.2020г. ищецът изрично е потвърдил извършените от адв.М. процесуални действия.

В съдебно заседание исковата претенция се поддържа чрез адв.М., който моли исковете да бъдат уважени така, както са предявени, претендира и присъждането на разноските по настоящото производство.

Ответникът по исковата претенция, в писмен отговор на исковата молба, постъпил по делото на 21.02.2020г., заявява, че признава иска. Сочи, че ищецът не е отправил

искане до ответника за изплащане на сумата за заплатено адвокатско възнаграждение по обжалването на НП. Моли предвид направеното изявление по отношение на разноските за настоящото производство да бъде приложена разпоредбата на чл.78, ал.2 ГПК.

В съдебно заседание чрез юрк.П. моли разноските да бъдат присъдени в минимален размер като бъде съобразено и обстоятелството, че Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е отменена и в момента се прилагат по-ниските размери на адвокатски възнаграждения.

Софийска градска прокуратура чрез участващия по делото прокурор Т., моли да бъде уважена молбата на ИА ГИТ.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

С Наказателно постановление № 23-002830/15.10.2018г., издадено от директора на ДИТ-СО на ищеца, за нарушение на чл.61, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/ вр. чл.1, ал.2 КТ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1500 лева, на основание чл.416, ал.5 КТ.

По жалба на ищеца срещу наказателното постановление в Софийски районен съд е образувано НАХД № 18551/2018г., производството по което е приключило с постановяването на Решение № 45455/20.02.2019г., с което наказателното постановление е отменено като незаконосъобразно издадено. Решението не е обжалвано и е влязло в сила на 15.03.2019г.

В производството пред районния съд ищецът е бил представляван от адв.М. на основание сключения договор за правна защита и съдействие серия А, бл.№ 669965 от 22.10.2018г., представен на 13 по НАХД № 18551/2018г., като е участвал в двете проведени по делото открити съдебни заседания. Съгласно този договор страните са договорили в полза на адвоката възнаграждение в размер на 300 лева, платими в брой, платени изцяло при сключването му.

Същият договор в заверено копие е представен като приложение към исковата молба /л.5 по делото/ и приет като доказателство.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

По допустимостта на иска:

Съдът е сезиран с претенция за присъждане на обезщетение за имуществени вреди, представляващи направените от ищеца разходи за адвокатско възнаграждение за правна помощ и процесуално представителство по обжалването на Наказателно постановление № 23-002830/15.10.2018г., издадено от директора на ДИТ-СО. С оглед това искът следва да бъде квалифициран като такъв с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Отговор на въпроса за правната квалификация на така предявената претенция е даден и в т.1 от Тълкувателно постановление № 2 от 19.05.2015 г. по тълк. д. № 2/2014 г., ОСК на ГК на ВКС I и II колегия на ВАС, според което „...Нормата на чл.1 ЗОДОВ очертава от обективна и субективна страна отговорността на държавата и общините за вредите от незаконосъобразните актове, действия или бездействия на техните органи и длъжностни лица. Държавата и общините отговарят за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна

дейност. ... Видът на незаконосъобразния акт, вредите от който подлежат на обезщетяване, определян по признаците, визирани в АПК, не се сочи като законов критерий за приложението на ЗОДОВ. За разлика от него, понятието "административна дейност" е посочено изрично, както в съдържанието на правната норма на чл.1, ал.1 ЗОДОВ, така и в нейното заглавие: "Отговорност за дейност на администрацията". Подобен е законодателният подход и в разпоредбата на чл. 2 ЗОДОВ, която установява отговорност на държавата за вреди при осъществяване на правозащитна дейност и е озаглавена "Отговорност за дейност на правозащитните органи". Отговорността, съобразно фактическите състави на ЗОДОВ, следователно е резултат от незаконосъобразно осъществяване на публични функции - административни и правозащитни от органите на държавата, общините и съдебната власт.

... Дейността по административно наказване по естеството си е правораздавателна дейност на администрацията, насочена е към разрешаване на правен спор, възникнал по повод на конкретно сезиране, при спазване на състезателно производство в условията на независимост и самостоятелност на решаването. Тя е свързана със защитата на реда в областта на държавното управление по аргумент от чл. 6 от Закона за административните нарушения и наказания и представлява санкционираща управленска дейност. Наред с другите правни форми на изпълнителна дейност - правотворческа, правоприлагаща и договорно-правна, класифицирани според предметно им съдържание и цел, тя представлява форма на административна /изпълнителна/ дейност, извършва се по административен ред чрез властнически метод, въз основа на законово предоставена административнонаказателна компетентност. Наказателното постановление, като резултат от упражнената дейност по административно наказване, също представлява по естеството си правораздавателен акт, той не се издава по реда на АПК и не носи белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК. Въпреки това, основният вид на дейността по налагане на административно наказание и на извършените действия или бездействия във връзка с административното наказване не дава основание разпоредбата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ да се тълкува ограничително като приложното ѝ поле да се ограничи до административните актове, издавани по реда на АПК, а незаконосъобразните наказателни постановления, с оглед на правораздавателния им характер, да бъдат изключени от предметния обхват на закона. За квалифициране на иска като такъв по чл.1, ал.1 ЗОДОВ определяща е не правната природа на отменения акт, а основният характер на дейността на органа, негов издател. Независимо че наказателното постановление не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, определящо за квалификацията на иска за вреди по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, е обстоятелството, че актът се издава от административен орган, представлява властнически акт и въпреки че поражда наказателноправни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност. Неговото издаване е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административнонаказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност.

Законодателят не предвижда ред за присъждане на разноски в производствата по ЗАНН. Доколкото искът по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е за обезщетение за вреди, настъпили вследствие незаконосъобразно наказателно постановление, действия или бездействия

в рамките на административно наказване, то и исканията за обезщетяване на направени разноски в производството по обжалване подлежат на разглеждане по същия ред.“.

Искът е насочен срещу Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, която е юридическо лице по арг. от разпоредбата на чл.2, ал.1 от Устройствения правилник на ИА ГИТ и съответно е пасивно легитимирана да отговаря по него, с оглед нормата на чл.205, ал.1 АПК.

Предвид изложеното, съдът приема, че искът, с който е сезиран, е допустим.

Разгледан по същество искът е основателен, по следните съображения:

Съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като когато вредите са причинени от незаконно действие или бездействие, незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Фактическият състав, при осъществяването, на който възниква правото на обезщетение, включва следните елементи: вреда, незаконен акт, действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност; причинна връзка между вредата и акта, действието и/или бездействието.

Ищецът извежда своята претенция за обезщетение от твърдението, че вредите са му причинени от незаконосъобразно издаденото от директора на ДИТ – СО Наказателно постановление № 23-002830/15.10.2018г., отменено с Решение № 45455/20.02.2019г., постановено по НАХД № 18551/2018г. по описа на Софийски районен съд, влязло в сила на 15.03.2019г.

Съгласно мотивите по т.1 от ТП № 2/19.05.2015г., следва да се приеме, че издаването на наказателното постановление е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административнонаказателна компетентност, предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност и в този смисъл същото представлява властнически акт, издаден от административен орган и въпреки че поражда наказателноправни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност.

Предвид това съдът намира за доказани първата група от визираните по-горе предпоставки - отменен като незаконосъобразен административен акт - наказателно постановление.

По отношение на заявените имуществени вреди, представляващи заплатен адвокатски хонорар:

Безспорно по делото се установи, че от ищеца е налице извършено заплащане на адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева в полза на адв.Б. М. за осъщественото от него процесуално представителство пред въззивната инстанция във връзка с обжалването на процесното наказателно постановление. Надлежното отразяване на това плащане в договора за правна защита и съдействие от 22.10.2018г. е достатъчно доказателство за това, че разходът е направен - т.1 от ТР № 6/06.11.2013г. на ОСГТК на ВКС. Това плащане представлява за ищеца нанесена имуществена вреда, тъй като е довело до намаляване на неговото имущество.

В производството пред районния съд по разглеждане на жалби срещу наказателни постановления по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН, до изменението на закона,

обнародвано в ДВ, бр.94 от 29 ноември 2019г., при субсидиарно прилагане на НПК, когато наказателното постановление е отменено, не се присъждат разноси в полза на нарушителя, както когато подсъдимият бъде оправдан в наказателното производство, не се присъждат разноси срещу държавата. След като липсва процесуална възможност да се уважи претенцията за разноси в административнонаказателното производство на лицето, санкционирано неоправдано с административно наказание /ТР № 2/03.06.2009г. на ОСК на ВАС/, се налага извод, че направените от него разноси за правна помощ в хода на това производство, приключило с отмяна на наказателното постановление, представляват имуществена вреда, която не му е възстановена в рамките на това производство. Спорът дали така извършените разноси за заплатено адвокатско възнаграждение за обжалване по съответния ред на наказателното постановление представляват имуществена вреда за жалбоподателя в административнонаказателното производство и ищец в настоящото, намираща се в причинна връзка с отмененото наказателно постановление, е разрешен с Тълкувателно решение № 1/15.03.2017г. по тълкувателно дело № 2/2016г. на ОСК на ВАС, което е задължително за органите на съдебната и изпълнителната власт, за органите на местното самоуправление, както и за всички органи, които издават административни актове – чл.130, ал.2 ЗСВ.

Според посоченото решение „при предявени пред административните съдилища иски по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл.4 от този закон“.

Предвид изложеното, съдът намира за осъществен състава на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ досежно претендираното от ищеца обезщетение в размер на 300 лева за заплатено адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство. По изложените съображения исковата претенция следва да бъде уважена до пълния предявен размер от 300 лева като бъде осъден ответникът да заплати и законната лихва върху сумата от датата на влизане в сила на решението – 15.03.2019г., до окончателното ѝ изплащане.

Размерът на заплатеното от ищеца възнаграждение – 300 лева, съдът намира, че не е прекомерен. Съгласно разпоредбата на чл.18, ал.2 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, ако административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл.7, ал.2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението. Отделно от това разпоредбата на чл.14 предвижда, че когато съдебното заседание по наказателно дело продължи повече от един ден, допълнителното възнаграждение за всеки следващ ден е по 60 лева.

В процесния случай размерът на наложената глоба е 1500 лева. Определено по правилото на чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1/09.07.2004г. минималното адвокатско възнаграждение следва да е в размер на 230 лева. С оглед обстоятелството, че по делото пред въззивната инстанция са проведени две открити съдебни заседания, в които ищецът се е представлявал от адв.М., следва към посочената сума да бъдат прибавени 60 лева или общо минималният размер на адвокатското възнаграждение в случая е 290 лева. Отделно от това следва да се посочи, че основателността на възражението по чл.78, ал.5 ГПК се преценява във всеки конкретен случай с оглед

обема на извършените процесуални действия от пълномощника и фактическата и правна сложност на делото и направеното възражение в тази насока не обвързва автоматично съда със задължението да редуцира адвокатския хонорар до минимално предвидения по наредбата.

По отношение на разноските за настоящото производство:

С оглед изхода на спора такива се следват на ищеца при своевременно заявената му претенция за това. Предвид направеното изявление от ответната страна обаче, такива не следва да бъдат присъждани. За да намери приложение разпоредбата на чл.78, ал.2 ГПК и разноските за настоящото производство да бъдат възложени на ищеца, следва да са осъществени кумулативно двете, посочени в нея предпоставки, а именно ответникът с поведението си да не е дал повод за завеждане на делото и да признае иска. В случая с оглед изричното изявление на ответника, направено в отговора на исковата молба и в съдебно заседание, че признава основателността на иска, е осъществена втората предпоставка. Съдът приема, че с оглед липсата на доказателства за отправена от ищеца до ответника покана за доброволно изпълнение на претендираното обезщетение, е осъществена и първата изискуема от правната норма предпоставка – в този см. Определение № 7782 от 20.06.2017 г. по адм. д. № 6648/2017 г., V отд. на ВАС, Определение № 646 от 07.11.2017 г. по ч. т. д. № 2565/2017 г., т. к., II т. о. на ВКС, Определение № 115 от 04.01.2019 г. по адм. д. № 14344/2018 г., III отд. на ВАС, тъй като ищецът е пристъпил направо към съдебна защита на правото си на обезщетение, без преди това да отправи покана до ответника за доброволно изплащане на обезщетението в претендирания размер.

Водим от горното, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА, по предявения иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ да заплати на Н. Л. И., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 300 /триста/ лева, представляваща обезщетение за претърпените от ищеца имуществени вреди от незаконосъобразно издаденото Наказателно постановление № 23-002830/15.10.2018г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. област, ведно със законната лихва върху сумата от датата на влизане в сила на решението – 15.03.2019г., до окончателното й изплащане.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: